перець

№ 16 (746). РІК ВИДАННЯ 40. Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1966

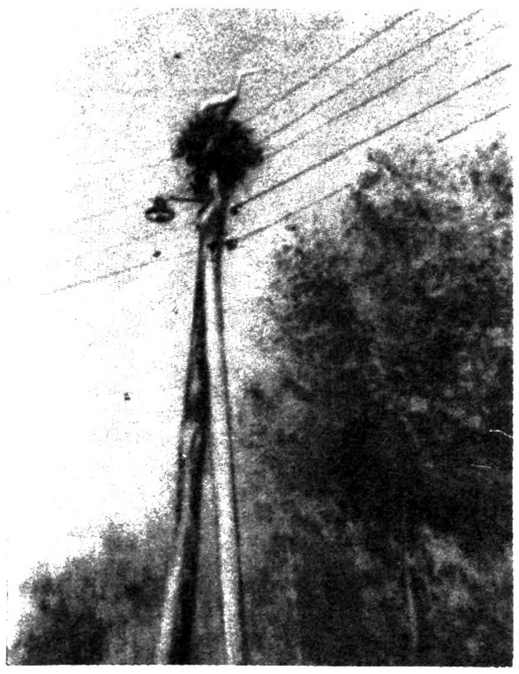

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

Лист начальникові механізованої колони № 1 тресту «Київсільелектросітьбуд» тов. КРЕКОТНЮ С. Я.

Здоровенькі були, шановний Сергію Яковичу!

Погляньте, ласкаво прошу вас, на оце фото. Правда, чудесний пейзаж? Зверніть увагу, скільки в ньому поезії, лірики і якоїсь невимовної замріяності. Мріє, здається, стовп, мріє на стовпі гніздо, у гнізді мріє лелека, над лелекою мріє високе-високе синє небо...

Глянеш на цей лірично-індустріальний пейзаж і так лагідно, так добре стає на душі, наче ти «Москвича» виграв по речовій лотереї. Аж співати хочеться! Правда?

Та уявіть собі — у мешканців села Заньки (до речі, тут народилася велика наша актриса Марія Заньковецька) цей рідкісний пейзаж викликає трохи інші емоції. Дозвольте, шановний Сергію Яковичу, підтвердити це документально, дозвольте навести кілька місць із листа заньківчан:

«Шановний наш Перче! Звертаються до тебе колгоспники артілі ім. Кірова с. Заньки, Ніжинського району, Чернігівської області в одній темній справі. Ще в жовтні 1963 року звернулись до нас керівники механізованої колони № 1 тресту з дуже довгою назвою — «Київсільелектросітьбуд» — і сказали: «Хай згине темрява, хай живе світло! Давайте ми вам електрифікуємо ваше село». З дорогою душею ми прийняли цю пропозицію, підписали угоду, переказали на їхній рахунок гроші. Вони зобов'язалися закінчити всі роботи в четвертому кварталі 1965 року. Зашуміло в них, закрутилося. Колгосп виділяє автомашини, трактори, людей, допомагає їм, а вони роблять. Та невдовзі погасла їхня енергія, робота стала. Чому? Чого бракує? Адже лишилося тільки скінчити. Основні роботи всі виконані? На це запитання ніхто не дає відповіді. У відповідь, як співається у тій фронтовій пісні,

(Закінчення див. на стор. 3).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

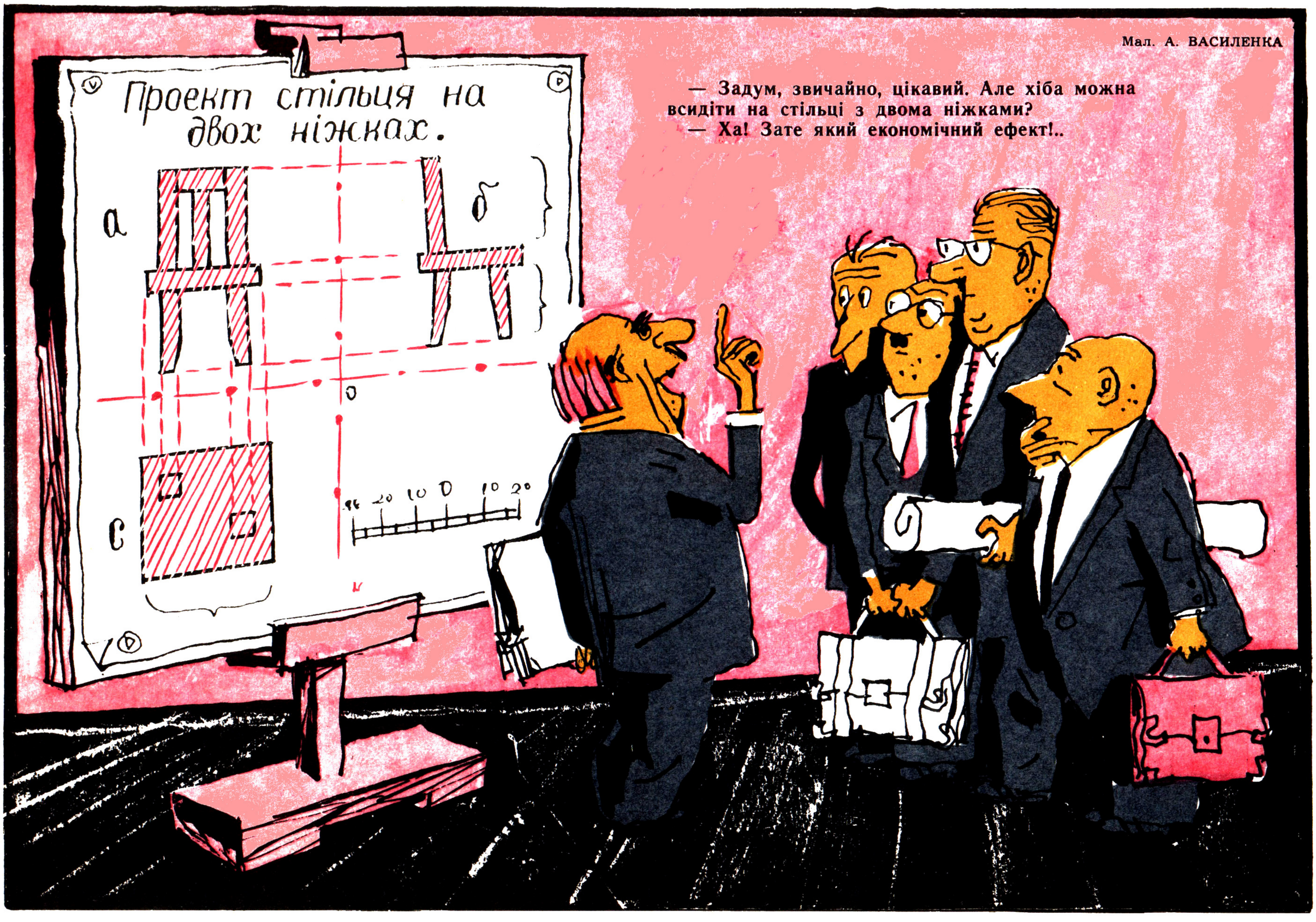

Де чорт ногу зламав?..

(ПРИГОДНИЦЬКА ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

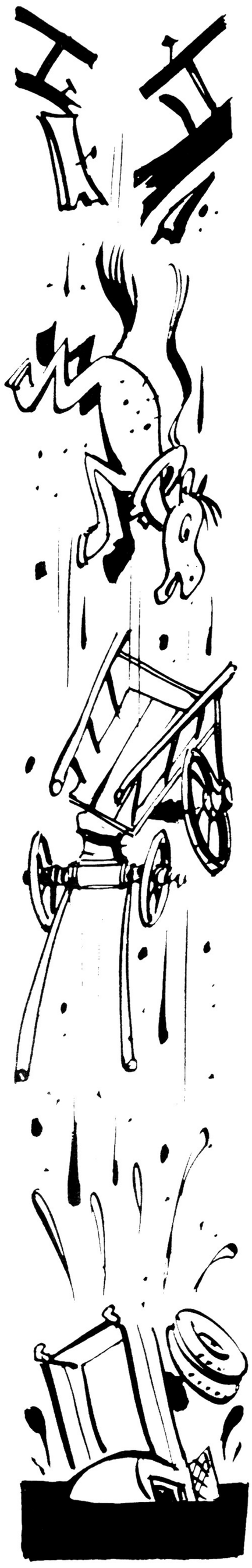

Одне сенсаційне повідомлення — і я в ролі детектива. Завдання не легке: я маю точно встановити місце, де саме чорт ногу зламав. Тому перед поїздкою посилено студіюю «Пригоди Шерлока Холмса». Кілька днів захопленого читання — і відчуваю, що з теорією все гаразд. Мені хіба що не вистачає такого чудового помічника й супутника, як доктор Ватсон.

До речі, зауважу, що матеріалів або, так званих, «речдоків» у моєму розпорядженні було обмаль. Ані уламка чортячої ратиці, ані навіть пучка шерсті. Достеменно було відомо лише одне: чорт ногу зламав на Вінниччині.

* * *

І ось я на місці.

Я добре затямив, що пошуки слід починати не зверху, тому перш за все дипломатично звернувся до нейтрального діда-пенсіонера з запитанням пізнавального характеру:

— Де воно, дідусю, по-вашому, чорти водяться?

— Взагалі я атеїст, — хитро підморгнув дід, — але за традицією дотримуюсь думки, що нечистий ближче до болота, води тримається. Колись, конешно, найчастіше зустрічали чортів на поламаних містках. Бувало, їдеш з ярмарку вночі, в голові, знаться, той, а на містку чортяка гопака той... Ось послухайте...

Та я більше не слухав діда, бо з півслова збагнув істину і блискавично прийняв рішення. За якусь годину десяток телеграм загадкового змісту полетіло в різні пункти області. А ще через годину я мав у своєму розпорядженні пачку лаконічних відповідей.

Розіклавши документи, я взявся уважно їх вивчати.

«Зазначений вами тип міг одержати травму нашій території», — повідомлялося з с. Іванова, Калинівського району.

«Недавно щось гепнулось містка підступах Уладівки крп Приїжджайте»,—запрошували в Хмільницький район.

«Чорти вигляді коней ламають ноги мосту через Десну», — гласила телеграма, спільно послана жителями сіл Стара Прилука і Нова Прилука, Липовецького району.

Телеграм і телеграм! Швиденько сідаю на попутну машину і мчу, щоб все на власні очі побачити.

Добираємось до с. Іванова. Ось воно, на горбку, а як туди дістатися? Міст через Буг такий ветхий, що вгинається і хитається, дірами зяє і поручнів зовсім не має. Якось люди перетягли.

— Так, значить, у вас чорт ногу зламав? На цьому мосту? — уточняю.

— Міг на цьому, а міг он і на тому, що через річку Сниводу перекинувся, як на Іванівську Слобідку їхати, — розповідають люди. — Та дідько з ним, з тим чортом. Вози он ламаються, машини!

Мчимо на Уладівку. Шофер Вася досі мовчав, а як дізнався про мету моєї подорожі, розговорився, послуги свої запропонував.

— У нас тут, Перче, такі дороги й такі містки, що не важко розгубити й кістки. Та ось поглянь!

Це ми якраз до Уладівки доїхали. А тут місток під самим селом. Не місток — кара божа!.. Одна половина сяк-так настелена, а друга аж до води просвічується.

— Напевне ось тут вона у нього й хруснула, — звертаюсь до Васі.

— Та ні, Перче, — заперечує шофер. — Не обов'язково тут. Он вискочимо за село, а там ще два чи три таких самих.

З горем пополам вибираємось на дорогу, що веде на Калинівку. Звідти на бердичівський тракт. Гарно їхати асфальтом. Сиджу й насвистую ще недавно популярну пісеньку: «Я хочу, шофер, чтоб тебе повезло».

— Ось зараз звернемо на Голендри, то побачиш, Перче; як повезе. Доведеться хустиною щелепи підв'язувати, щоб зубів не погубити або язика не відкусити, — застеріг мене Вася.

Шлях від головного тракту до станції Голендри такий страшний, що ні розказати, ні описати. Тут ще як проклали шосейну дорогу в 1932 році, то відтоді ніхто до неї й камінця не доклав. Все вгрузло в землю, а вибоїни такі, як ото хвилі в шторм на морі. А тільки-но поминеш с. Заливанщину, як два містки вишеринами пащеками чатують на чергову жертву. Секунда замішання — і машина лежатиме догори колесами. Нам пощастило проскочити більш-менш благополучно.

— А на цій дорозі міг чорт ногу зламати? — пожартував мій водій.

— Міг, — ледве отямившись, відповів я.

— То-то й воно, — сказав Вася. — А цією дорогою стільки вантажів везуть машинами, бо ж у Голендрах і «Заготзерно», й залізнична станція. Скільки тут техніки угроблено, — зітхає шофер.

Далі ми поїхали в напрямку Овечацького спиртового заводу. Тут 18 кілометрів шосейної дороги, вимощеної ще за царя Тимка, як була земля тонка. І ремонтували цю дорогу теж, мабуть, у ті ж незапам'ятні часи.

А за експлуатацію шляху Калинівський райшляхвідділ щорічно дуже справно відраховує чималі суми грошей з усіх прилеглих колгоспів та підприємств.

Замисливщись над цим парадоксом, я й не помітив, як ми опинилися в Липовецькому районі і з жахом стали біля мосту, що розділяє два села — Нову Прилуку і Стару Прилуку. Міст, як правило, має з'єднувати два береги, а в даному випадку він... роз'єднує їх. Скільки тут коней провалювалось, возів у воду падало! Тепер люди мудріші — вони через міст переносять усе.

— Значить, на мосту через Десну чорт ногу зламав? — телеграфним текстом запитав я головного інженера Вінницького облуправління по будівництву та експлуатації шосейних шляхів С. Б. Ленцнера.

Я був певний, що мої пошуки увінчались успіхом. Але мене чекало розчарування.

— Не обов'язково! — оптимістично відповів т. Ленцнер. — Це могло статися в будь-якому районі. Зараз я тобі, Перче, намалюю картину...

«Картина» мене не захопила. З усіх шляхів, що мережать область, лише п'ята частина має тверде покриття. Решта грунтові. Мостити їх нікому. Майстри привозні — з Волині або з Ровенщини. Своїх нема, і ніхто їх не готує.

— Крім того, ріже техніка, — бідкається Самуїл Бенціонович. — Подумай, Перче, на таку, як наша, область — лише 9 автогрейдерів, 16 бульдозерів, 35 тракторів і — жодного верстата для ремонту машин. Скрепер же один на 19 райшляхвідділів! Це музейна рідкість. А міністерство нічого не дає більше.

При цій розмові мені спало на думку прислів'я: «Доки діжу замісила — свиня двері прокусила. Доки двері залатала — свиня тісто розхватала». Це доки грейдер пройде якусь дорогу, то з кінця тим часом треба знову все починати.

— Ну, а містки? Тут уже без грейдера, — звернувся я до головного інженера.

Чіткої відповіді не одержав. Самуїл Бенціонович сказав щось на адресу райшляхвідділів, на адресу колгоспів, почав щось про кошти, а потім безпорадно розвів руками і тяжко зітхнув.

Я й сам, коли вийшов на вулицю, зітхнув теж тяжко. Адже мої пошуки того місця, де чорт ногу зламав, поки що не увінчалися успіхом. Я настільки заплутався між дірявими, зруйнованими містками, між вибоїстими шляхами, що кінців з кінцями не зведу.

Якщо не допоможуть Вінницький облвиконком та Міністерство автомобільного транспорту і шосейних шляхів, то так і залишиться таємницею, де все ж таки чорт ногу зламав.

З Перцем подорожував і його дослідження записав
Ів. СОЧИВЕЦЬ.

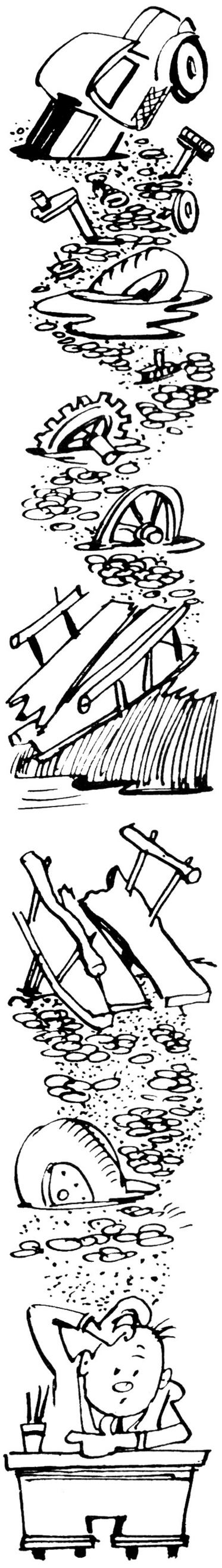

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЗА РОЗКЛАДОМ

ЧЕРНІГІВ. (Наш кор.). Цими днями тут сталася надзвичайна подія: з Чернігівського автобусного вокзалу кілька автобусів відправилися точно за розкладом. Пасажири, звикши до того, що чернігівські автобуси завжди відходять з чималим запізненням не сподівалися на таке чудо і не поспішали.

Автобуси відправилися порожні.

КИСІЛЬ З РИБОЮ

ДЕРАЖНЯ, Хмельницької області. (ТАП). Як повідомляють з села Божиківці, місцевий крохмальний завод давно вже б'ється над однією кулінарною проблемою. Керівники заводу розробляють рецепт киселю з живою рибою. Для цього відходи крохмального виробництва випускаються в річку Ровець і навколишні ставки.

Поки що успіху досягнуто лише наполовину — кисіль виходить добрячий, але риба його не переносить. Гине.

РАЦІОНАЛІЗАЦІЯ

КРАСНОКУТСЬК, Харківської області. (ТАП). Робітники місцевої районної друкарні перейшли на роботу по-новому. Кожен з них — чи то складач, чи то друкар — працює лише однією рукою. У другій в них розкриті парасольки, щоб захиститися від зливи. Автор нового методу роботи — т. Фатєєв, начальник виконробської дільниці, яка цю друкарню так лепсько відремонтувала.

У творчій лабораторії місцевих будівельників народжується ще одна раціоналізація: заміна парасольок листами й зобов'язаннями ліквідувати всі недоробки. Над цією раціоналізацією т. Фатеев працює вже другий рік.

НЕ СПОРТИВНА ПОВЕДІНКА

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (Наш кор.). Івано-Франківський обком профспілки працівників комунально-побутових підприємств включився у спортивну боротьбу. Але перш ніж розпочати цю боротьбу на стадіонах та спортивних майданчиках, працівники обкому профспілки ставлять рекорди, не встаючи з-за письмових столів і не відриваючись від телефонів.

Низовим колективам «спускається» план, а низові колективи на місці охоплюють членством ДСТ «Спартак» кожного, хто одержує зарплату.

Із зарплати вираховується вартість членського квитка і марок ДСТ «Спартак», і вчорашній не спортсмен стає спортсменом.

У всіх спортивних змаганнях не останню дудку грає суддя. Мабуть, і тут не завадить засудити явно не спортивну поведінку Івано-Франківського обкому профспілки комунально-побутових підприємств.

ЯК ЧАСОМ СКЛАДАЮТЬСЯ ВСТУПНІ ЕКЗАМЕНИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Усні...

...й письмові.

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

(Закінчення. Початок див. на стор. 1).

«Только ветер гудит в проводах, тихо звезды мерцают».

Лелеки бачать, що електрика ще не скоро «замерцает», звили собі гнізда на електричних стовпах, вивели собі діток і слухають вітрову пісню у натягнутих дротах.

Правда, начальник цього замороженого об'єкта тов. Сподін дуже розгнівався на лелек і почав руйнувати гнізда. Але при чім тут лелеки, коли винні сороки, котрі багато тріщали про зобов'язання, давали обіцянки, призначали строки,. а діла не видно. Діло й досі темне. Писалося вже про це темне діло самому міністрові енергетики й електрифікації УРСР тов. Побігайлові. Він, товариш Побігайло, спасибі йому, оперативно прислав відповідь, що всі роботи по електрифікації нашого села Заньки будуть закінчені у червні цього року. Ми сказали спасибі за добре слово, а не за діло, бо вже вересень дише в обличчя, скоро лелеки у вирій полетять, а діла так і не видно. Діло досі темне».

От який матеріалістичний народ пішов! Ви бачите, вельмишановний Сергію Яковичу? Мало їм лірики, мало пейзажу! Ні, обов'язково давай їм діло, давай їм електрику, та ще в строк, так як пообіцяв! Правду кажуть мудрі люди, що «на вкус и цвет товарища нет». Одному подобається піп, а другому попова дочка. Одному страшенно подобається неповторне гніздо лелеки на електричному стовпі, а другому тільки електрика.

Але не будемо йти на поводі суто матеріалістичних настроїв. Комусь треба й естетику насаджувати.

Між іншим, скажу вам, що скаржаться не тільки заньківчани. Скаржаться на вас з багатьох сіл, де керована вами механізована колона електрифікацію просуває. Там, мовляв, се, там — те. Там взяли гроші — і дай бог ноги, там почали і не скінчили, там три чверті села освітили, а одна чверть досі очима світить. У селі Шубівка, Кагарлицького району, Київської області, як лишили ще три роки тому 50 не електрифікованих хат, то так і досі в тих хатах вечорами каганці блимають. Люди скаржаться, люди пишуть і не розуміють того, що це не якась собі звичайна недоробка чи пересічна халтура електрифікаторів, а що це зроблено спеціально для екзотики. Все-таки є в селі острівок, котрий нагадує про чумацьку старовину, коли ще не було на світі ні електрики, ні телевізора, ні електроплитки... І що дивно, не зрозумів цього вашого задуму навіть секретар Кагарлицького райкому партії тов. Лісовий. Не зрозумів і написав до редакції: «Просимо вплинути на Київську механізовану колону № 1, щоб вона закінчила електрифікацію 50 дворів колгоспників с. Шубівка в цьому році».

Ох і народ пішов, ох і народ! Знає тільки одне: вплинути.

А хто буде про екзотику, про нові пейзажі піклуватися? Хто? Дядя?

Робіть своє діло, шановний Сергію Яковичу, несхибно і сміло. Робіть, незважаючи ні на скарги, ні на особи.

Вітаю вас від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

„Тиждень фейлетону"

А чого? Ви не дивуйтеся і не іронізуйте. Нічого дивного і незвичного не станеться. «Тиждень продажу годинників» є? Є! «Тиждень продажу шкарпеток» є? Є! «Тиждень безпеки руху» є? Є! «Тиждень листа» є? Є! Оце нещодавно минув у Києві «Тиждень побуту». Були «Тижні чистоти», «Тижні продажу галстуків» і ще чимало різних «тижнів», всіх не згадаєш.

«Тиждень» чого-небудь — штука зручна, і її не дурний видумав. Що цікавого в тому, наприклад, коли магазин торгуватиме собі годинниками і шкарпетками п'ятдесят два тижні на рік, себто цілий рік?

Пріснувато, буденно, прозаїчно.

Інша справа, коли реклама примусить покупця здригнутися і подумати: «Хто його зна, до чого воно? Може, оце поторгують тиждень галстуками, а потім зникнуть вони з продажу і будеш гасати по магазинах, язика висолопивши? Піду, мабуть, куплю».

Або «Тиждень листа». Не встигнеш на цьому тижні листа написати і кусай лікті, чекай цілий рік до наступного такого «тижня», бо, може, пошта на профілактику стане.

«Тиждень безпеки руху» щедрою рукою відсипає порцію здорового оптимізму затурканому пішоходові.

Цілий тиждень пішохід почуває себе «персоною грата» і... необачно лізе під колеса.

Статистика довела, що аварій і різних нещасних випадків на цьому «тижні» аж ніяк не менше, як і на звичайному «небезпечному». Але, як би там не було, значно приємніше влетіти під колеса машини розцяцькованої кумачем і розписаної з усіх боків лозунгами, основний зміст яких: «Водій і пішохід, будьте взаємно ввічливими!».

Різних «тижнів» багато, але, на нашу думку, все ж таки недостатньо. Підгуляли харчовики. Чому, наприклад, булочні не проводять «Тижня батона» або «Декади бублика»? Чому їдальні ігнорують «Тиждень борщу», «Тиждень шніцеля» або, нарешті, «Тиждень салату-олів'є»?

Інертність, відсутність ініціативи заїдають. Фантазії бракує. Як було б оригінально, коли б споживача годувати один тиждень лише борщем, а другий тиждень лише супом харчо! От було б здорово!

У справі організації торгівлі різні «тижні» незамінні, як фактор високих показників.

Для чого спокійно і ритмічно обслуговувати споживачів цілий рік, тобто п'ятдесят два тижні, коли на протязі тижня можна наробити стільки метушні і галасу, що її вистачить на всенький рік?

Хай тоді хтось спробує заїкнутися, що торгують у магазинах через пень-колоду! А його «тижнем», «тижнем» по зубах. Було таке широке «міроприємство»? Було! Отож сиди і не гавкай.

Для чого цілісінький рік дотримуватись чистоти чи правил вуличного руху, коли для цих «міроприємств» відведено спеціальний «тиждень»?

Не перевелися ще у нас діячі, котрі не підмітають вулиці, а «оголошують війну сміттю», не виходять у поле жати, а «йдуть на передній край жнив», не продають підштаники, а «охоплюють підштаниками широкі маси», не читають газет, а «глибоко вивчають» їх.

Навіть торгівлю зубною пастою чи господарським милом, ці надзвичайної складності і ваги заходи їм хочеться провадити під грім барабанів і шелест знамен.

Характерно, що там, де перестають культурно торгувати, а починають боротися за культуру торгівлі, переможеним із цієї боротьби чомусь завжди виходить споживач і покупець.

Діячам вищезгаданого типу завжди здається, що коли вони будуть просто трудитися, чесно виконувати свої обов'язки, то їх не помітять і відповідно не відмітять.

Тому їм у будь-якій справі хочеться застосовувати силові прийоми і користуватися термінологією, запозиченою з правил вільної чи французької боротьби.

На таку боротьбу цікаво дивитися у Палаці спорту, і вона зовсім ні до чого ні в магазині, ні в комбінаті побутового обслуговування.

...Але оскільки на сьогоднішній день існують різні «тижні», чому б не провести «Тиждень фейлетону»? Будемо вважати, що він розпочався. Автор висловлює впевненість, що цілий тиждень читачі читатимуть тільки фейлетони. Бажано, його особисті.

Микола БІЛКУН.

З ОЛІВЦЕМ ПО ІЗМАЇЛУ

Цього разу, читачу, ми мандруємо з тобою по стародавньому Ізмаїлу. Місту героїчного минулого, місту сучасних мальовничих проспектів. Подорож розпочнемо від річкового вокзалу, повз оте придунайське болото, яке декілька літ осушують, та осушити не можуть, до підніжжя міжрейсового будинку моряка — він же й готель.

В уявленні моряків цей будинок — неприступна цитадель. А його директор М. Шаповалов — комендант фортеці, яку не візьмеш ні штурмом, ні плачем навіть тоді, коли в готелі є вільні місця. Якщо ж кому-небудь і щастить відкрити ці «ворота Ізмаїлу», то його, приїжджого, примушують «пройти невелику формальність»: заповнити багатопараграфну анкету на кшталт: хто ти, звідки, чого сюди прибув і чи є в тебе тут родичі? Після цього наполягають розписатися (додатково) на звороті анкети, що ти не матимеш нічого проти, коли тебе найближчої доби попросять залишити «фортецю».

Але поки цього не трапилося, ви можете з легким серцем прогулятися центральною магістраллю міста — проспектом Суворова. Проспект тягнеться широкою алеєю аж до зелених околиць. У пейзаж з голубих ялин, темнозелених платанів вкраплені яскраво-червоні автомати — механічні продавці газованої води та соків. Їх у місті багато. Але це фата моргана — міраж, створений директором міськхарчоторгу М. Новицьким. Більшість цих автоматів нагадують давно висохлі оазиси, а сам директор харчоторгу — відомого з приказки гусака, якого не те що газована, а й звичайна вода не брала.

З проспекту ви звертаєте на центральний ринок. Як до нього краще підступити, не скажемо ні ми, ні старожили-ізмаїльці. Навколо базару, майже по всіх вулицях, ведуться розкопки. Веде їх начальник спеціалізованого управління механізації (скорочено СУМ) т. Гребенников. Чи він розшукує у древніх катакомбах загублений трон перcидського царя Дарія І Гістаспа (жив у 513 році до нашої ери), чи позолочений меч Олександра Македонського — невідомо. Відомо лише одне: ями й канави т. Гребенников риє, а от заривати, гадає, за нього буде «дядя».

Залишивши позаду «гребенниківські катакомби», радимо вам помандрувати в район вулиці Болградської та Центрального стадіону Дунайського пароплавства. Перед вами постане молодий фруктовий сад. Це ще одна окраса міста. Тут 800 дерев: яблуні, груші, сливи.

Якщо вірити мешканцям цього району, то сад цей разом з своїми плодами — найкращий корм для місцевих кіз.

— Сад прибутку не дає, — пояснює нам голова міськради т. Щербина. — На даному етапі він чисто декоративний.

Отже, як та бабуся казала, їжте, кізоньки, їжте, хай вас порозриває!

Бути в Ізмаїлі і не відвідати території історичної фортеці Ізмаїл, значить — не бачити Ізмаїла. Так вважайте, що ви його й не бачили.

Бо фортеця як була найнеприступнішою за часів Суворова, такою вона залишилася й досі. Непрохідні бур'яни, знамениті рови, розриті бульдозерами, ями, наповнені водою. Стара турецька мечеть оточена з усіх боків колючим дротом. Кожної миті мечеть може вибухнути. У ній... вибухівка у вигляді кінострічок фільмфонду. Вхід сюди суворо заборонено всім. Фортецю, як бачите, й досі не взяли... ні екскурсанти, ні туристи.

Ізмаїл — місто гучної слави. Мабуть, й досі тут люблять гучні назви. Приклад: Ізмаїльський т р е с т їдалень та ресторанів. Трестові підпорядковано аж... два ресторани та кілька їдалень. У їдальнях і ресторанах є свої штати, свої директори.

Колись все це було у відомстві міськхарчоторгу і всіма «смачними» закладами керувало... три чоловіка. Тепер ними керує теж три, але вже т р и д е с я т к и одиниць. Але ізмаїльці вважають, що, крім вивіски і штату, тут нічого не змінилося.

І останнє в нашій мандрівці — гарний будинок у центрі міста. Тут міститься міськрада. В одному з її кабінетів ви можете зустріти голову Бориса Тимофійовича Щербину і розповісти про свої враження від подорожі. Він вас уважно вислухає, потім скептично посміхнеться і скаже:

— А де ж на все це взяти грошей?

І якщо ви почнете доводити Борису Тимофійовичу, що не на все вони й потрібні, він не повірить. Залишиться при своїй думці. Спробуйте після цього його переконати, що ями й рівчаки при бажанні можна засипати досуворовською лопатою, а сміття підмести звичайнісінькою мітлою.

З олівцем по Ізмаїлу мандрували, писали й малювали
О. ЧОРНОГУЗ
та В. ГОРБАЧОВ.

КОТЯЧА ДЕПЕША

(Байка)

У двох Мишей скучна пора.
Коли робити нічого — працюють язиками:
Взяли на зуб знайомого Щура:
— У склепі діло мав з книжками —
Видзвонював голодними кишками,
Лиш хвіст стирчав та вуха,
А зараз... бач, який мазуха!
Сусідки посмішки ласкаві шлють,
В коханні признаються,
Надії подають,
А Щур — від них. Щур наші задаються!
То був худяк,
Не вартий слова,
А зараз як
Розцвів.
Гладкий, і шерсть немов шовкова!
— Хіба не знаєш? Подругу завів!
Вона — на керівній посаді:
Працює в дитсадку на складі.
І хоч пайок дитячий тоншає щодня,
Так товщають Щури. Щоніч гульня...
Аж люті завидки за серце тиснуть:
Одні — щасливі, інші — в злиднях киснуть.
Давай подумаєм: як жити так,
Щоб черевце нам пасти надурняк?..
Аж раптом зверху Мишам — Кіт
(Він в дитсадку мав місце й ласку):
— Вам Щур передавав привіт!
Потрапив з подругою в пастку,
Попрямували на той світ.
Вам радять щасно жить-гуляти,
Та на чуже ротів не роззявляти!
Зашились Миші у гніздо своє:
— Ти бач, яку депешу Мишам подає?
А молочко чиє
Він п'є?

Микита ГОДОВАНЕЦЬ.

СЛИМАКОВА МРІЯ

Пита Слимак Орла: — Скажи-но, брате,
Чи важко понад хмарами літати?
Так хочеться туди й мені!
Всміхнувсь Орел: — Літать не важко... Ні!
Але ж для цього треба крила мати.

Денис РУДЕНКО

с. Стави,
Кагарлицького району,
Київської області.

perec-ua.
perec-ua.

ПОЧАВСЯ НАВЧАЛЬНИЙ РІК...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У деяких школах недоброякісно зробили ремонт.
(З листів до редакції).

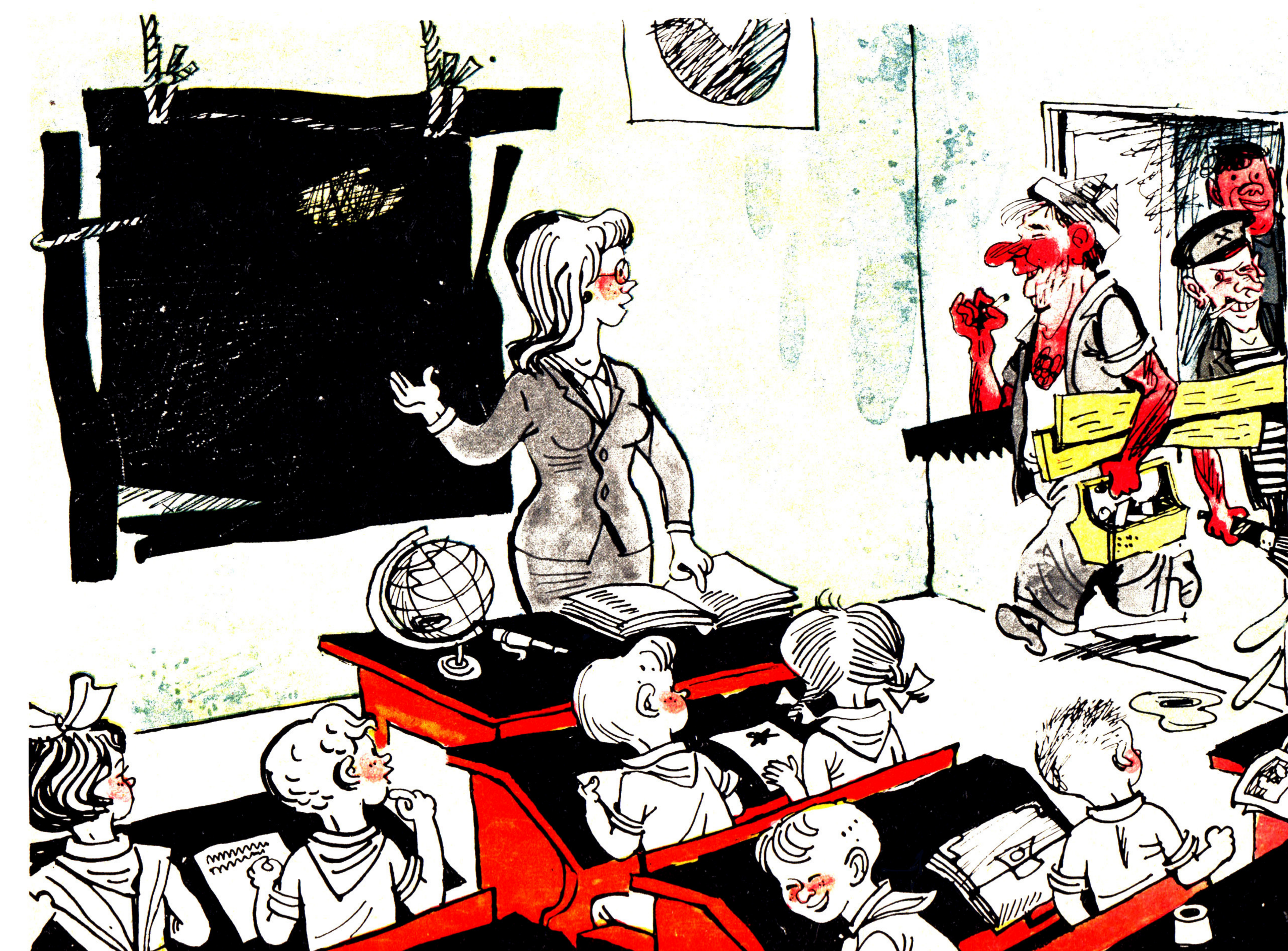

...І першим до дошки викликається столяр Петренко!

Друже Перче!

Дуже просимо тебе: навчи нас, горопах недосвідчених, як добувати з цегли, черепиці, шиферу, дерева та подібних будівельних матеріалів металевий брухт. Нам той металобрухт не потрібний. Але Одеське управління «Вторчормет» категорично вимагає від нас «здати 10 тонн металолому!».

Кілограмів 200, — відповіли ми — ще сяк-так нашкребемо, а більше... хоч ріжте! У нас же цегла, пісок, глина...

Не допомогло. Як посипались на нас папери — та один від одного страшніші! «Підписуйте договір на 10 тонн або заплатите 250 карбованців штрафу!» І не злазять з душі. Лякають, директивами допікають. Та все за підписом заступника начальника Одеського облуправління «Вторчормет» т. Щитова.

Підбивали ми своїх людей, щоб каструлі та ліжка з дому поприносили, так знаєш же, яка в людей свідомість. Не несуть. І красти заліза не хочуть. А Щитову подавай 10 тонн і не менше!

Ех, Перче, якби ти навчив нас з глини металолом робити!

КОЛМАГОРОВ,
начальник житлово-комунального відділу Дунайського пароплавства.

м. Ізмаїл,
Одеської області.

У місяці липні випала пороша...

Це ми — не з пісні, а з власного досвіду. У нас, у селищі Нова Борова, пороша випадає майже щодня, зимою і влітку, як тільки на складі «Сільгосптехніки» починають вантажити отрутохімікати. Од цієї їдкої пороші сховатися неможливо навіть вдома, бо вона проникає крізь найменші щілини у вікнах та дверях. Про вулицю — і говорити годі: у такий час там і муха не шелесне...

Можливо, Перче, з мухами так і слід робити, але навіщо труїти людей?

А. ВЕРЕСОВСЬКИЙ.
с. Нова Борова,
Черняхівського району,
Житомирської області.

Про те, що в тихому болоті водяться чорти, ми чули давно. Але не вірили. Думали, що вигадки. Тепер повірили. Переконалися ми в цьому ще відтоді, як взялися своє болото осушувати.

Ще в 1957 році наш колгосп уклав договір на осушення болота з Ровенським облмеліоводгоспом. Роботу цю доручили Дубнівській лісомеліоративній станції. Та тільки-но меліоратори з своєю технікою на болото, а чортяка — як туроне їх звідти!

Посидять хлопці, очухаються трохи від переляку та знову в наступ. Трохи навіть чагарників розкорчували, кілька канав викопали. А далі сплохували. У цьому році і зовсім від нашого болота відсахнулися. Виявляється, нечистий геть перехитрив їх. Щось, кажуть, наплутав у паперах облмеліоводгоспу. І той на осушення болота навіть коштів не виділив.

Бач, Перче, що нечистий з меліораторами робить: вони навіть про свої зобов'язання по договору забули.

В. КОЛЬЧЕНКО,
голова колгоспу «Шляхом Леніна».

Млинівський район,
Ровенської області.

Хочемо ми при твоїй допомозі подякувати Жулянській механізованій колоні № 1 тресту Сільелектро та особисто її директорові т. Крекотню.

Уже два роки її електрифікатори в нашому районі колгоспи та села електрифікують, і чимало-таки, дякувать їм, зробили. Наприклад, кілька разів і пішки, і машинами картоплю колгоспну зграсували та льон і жито потолочили вздовж лінії, бо, віриш чи ні, але лінію ту вже протягли-таки. Дуже ми дякуємо їм за це, хоч, правда, одна незручність є — проводи та опори нам поля та дороги перегородили, бо лінія та взяла собі та й повалилася. А так — усе в порядку: хоч електрики в нас і досі нема, але гроші колгоспні горять.

Тож подякуй, Перче, нашим дорогим електрифікаторам та не пожалій для них перцю. Всип так, щоб у очах їм засвітило, бо нам остогидло уже з їхньої ласки очима світити.

Т. КУРЛЯТО.
с. Сухарівка,
Малинського району,
Житомирської області.

Якусь особу мацапуру
Там шкварили на шашлику,
Гарячу мідь лили за шкуру
І розпинали на бику.
Натуру мав він дуже бридку,
Кривив душею для прибитку,
Чужеє оддавав в печать;
Без сорому, без бога бувши
І восьму заповідь забувши,
Чужим пустився промишлять.

ВОСЬМУ ЗАПОВІДЬ ЗАБУВШИ...

М-да!.. Що не кажіть, а мацапур, які «чужеє оддають в печать», за свідченням Івана Петровича Котляревського, на тім світі не райські яблучка чекають. Та все ж, незважаючи на вготовані процедури, у пресі час від часу з'являються оповіщення про те, що той вірша поцупив і надрукував його під своїм прізвищем, а там той — цілими сторінками списав чужий роман. Таких списувачів, чи, по-науковому кажучи, плагіаторів, є ще й сьогодні стільки, що вже час подумати про їх організаційне об'єднання. Хай би зібралися, обговорили свої наболілі проблеми, поділилися досвідом і, звичайно, обрали собі голову, директора чи президента, як вони там його назвуть. Не хотілося б нав'язувати думок, але все ж осмілимось порекомендувати на цю відповідальну посаду кандидатуру Іллі Никаноровича Романенка. Він — не новачок у цій справі. Списує і «чужеє оддає в печать» не від учора. У свій час його здібності в цьому жанрі по достоїнству оцінювались.

Ілля Никанорович — натура тверда і наполеглива. Незважаючи на неодноразові, м'яко кажучи, зауваження, він не покинув своєї улюбленої справи і незабаром «створив» товстенький підручник «Економіки соціалістичного сільського господарства». Хоч комісія при вибірковій перевірці і виявила в цьому підручнику понад три сотні слово в слово списаних абзаців і навіть цілих сторінок, Ілля Никанорович не занепав духом, а, не гаючи часу, сотворив серію лекцій для заочників сільськогосподарських вузів. А з часом, коли постанова комісії трішки забулася, він-таки «Экономику социалистического сельского хозяйства» видав. Вона допущена як учбовий посібник для студентів сільськогосподарських вузів.

Зраділи студенти. Схопили до рук книжку, та й давай читати:

«Совхозы и в дальнейшем должны быть образцами научного ведения хозяйства, правильного сочетания отраслей, наиболее целесообразной при данных условиях специализации, высокой производительности труда и низкой себестоимости продукции. В ближайшие годы они будут играть существенную роль в обеспечении колхозов сортовыми семенами и племенным скотом лучших пород».

— Почекай! — вдарив себе по лобі один студент, — та я ж таке читав уже в книжці А. Ф. Чайковського «Роль радгоспів у соціалістичному сільському господарстві», виданій ще в 1959 році. Порився швиденько, знайшов брошуру, відкрив її на сторінці 6-ій:

«Радгоспи й надалі повинні бути для колгоспів прикладом зразкового ведення господарства, правильного поєднання галузей, тобто найдоцільнішої в даних умовах спеціалізації, високої продуктивності праці і низької собівартості продукції. В найближчі роки вони відіграватимуть провідну роль у забезпеченні колгоспів сортовим насінням і племінною худобою кращих порід».

Подібних прикладів «зразкового ведення» наукової праці при «допомозі» А. Ф. Чайковського в підручнику виявилось з десяток.

— Може, це випадок! Ану ще почитаємо!

«Трудно определить, где заканчивается производство продукции. В широком понимании слова оно заканчивается только тогда, когда продукция реализована, поступила на переработку в подсобные предприятия, в кладовую или на корм скоту. Поэтому при исчислении производственной себестоимости для каждого вида сельскохозяйственной продукции установлена условная граница производства».

— Так це ж писали уже Л. Жигало та О. Сторожук у брошурі «Собівартість продукції землеробства і шляхи її зниження», виданій теж в 1959 р. Ось, будьте ласкаві:

«...нелегко сказати, де завершується виробництво продукції. В широкому розумінні для колгоспу чи радгоспу воно закінчується лише тоді, коли продукція реалізована, згодована тваринам чи надійшла на переробку в допоміжні підприємства. Тому при обчисленні собівартості в радгоспах для кожного виду рослинницької продукції встановлена умовна межа закінчення виробництва».

Не встановивши «умовної межі» поцуплених абзаців (бо і з цієї книжки їх списано біля десятка), студенти читали далі:

«Важным источником увеличения производства говядины, улучшения ее качества и снижения себестоимости являются развитие в нашей стране специализированного скороспелого скотоводства и промышленное скрещивание коров молочных, молочно-мясных пород с быками-производителями мясных пород».

— Та це ж з книги В. П. Мертенса «Інтенсифікація виробництва в колгоспах», виданої тим же видавництвом «Урожай» ще в 1964 році. Читайте на стор. 91:

«Важливим джерелом збільшення виробництва яловичини, поліпшення її якості і зниження собівартості є розвиток спеціалізованого скороспілого скотарства та промислове схрещування корів молочних та молочно-м'ясних порід з биками м'ясних порід».

Таких зразків «схрещення» посібника з книжкою В. П. Мертенса та брошурою «Інтенсифікація — основа розвитку соціалістичного сільського господарства» того ж автора біля чотирьох десятків.

Що не кажіть, беручкий автор. Брав він і з роботи М. М. Гумерова «Земельные фонды СССР и их использование», і з С. Д. Черемушкіна «Об экономической оценке земли», і з робіт І. С. Кувшинова, В. І. Котелянця, О. А. Богуцького, О. Онищенка, В. Ткаченка, І. Бондар, П. Ф. Дуброви та багатьох інших науковців, що працюють у цій галузі.

Брав Ілля Никанорович не тільки в живих, але і в мертвих. У свій підручник він дослівно списав біля 50 сторінок з рукопису такого ж підручника покійного М. Т. Стеценка, М. Т. Стеценко підготував рукопис «Економіки соціалістичного сільського господарства», який одержав позитивну оцінку і був рекомендований до друку.

Ілля Никанорович — надзвичайно енергійний. Він зробив усе можливе, щоб підручник М. Т. Стеценка світу не побачив.

Ілля Никанорович — натура творча. Він не просто списує, він по-своєму переосмислює написане. Ось, наприклад:

У Стеценка:

Объектом производственной деятельности в сельском хозяйстве являются живые организмы — растения и животные, развитие которых происходит в соответствии с определенными естественными законами, действующими в органической природе. Деятельность человека здесь направлена на использование самой органической природы с целью получения необходимых продуктов питания для населения и сырья для промышленности.

У Романенка:

Объектом хозяйственной деятельности человека в сельскохозяйственном производстве являются живые организмы — растения и животные, развитие которых происходит в соответствии с определенными законами, действующими в органической природе. Деятельность человека направлена здесь на использование самой органической природы с целью получения необходимых продуктов питания для населения и сырья для промышленности.

Уважно вчитавшись, можна помітити неабиякі творчі знахідки Романенка. «Производственная деятельность» переосмислена в «хозяйственную деятельность человека». У Стеценка «Деятельность человека ЗДЕСЬ НАПРАВЛЕНА», і у Романенка «Деятельность человека НАПРАВЛЕНА ЗДЕСЬ». Бачите, який політ наукової думки і фантазії. Таких, не по-науковому кажучи, вкрадених у М. Т. Стеценка абзаців понад дві сотні.

Отже, як бачимо, за всіма об'єктивними даними — Ілля Никанорович на голову об'єднання мацапур дуже підходяща кандидатура. Тим паче, що особа він — солідна: і професор, і член-кореспондент Всесоюзної академії сільськогосподарських наук, і директор Інституту економіки сільського господарства. Єй-єй, кращої кандидатури не знайти!

Юрій КРУГЛЯК.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Зайдете через місяць, я з вами ще не так побалакаю!

РАДІОПЛІТКИ

У селі Комиші, Охтирського району, що на Сумщині, хтось візьми та й ляпни:

— Людоньки, якби ви знали, скільки в селі Бережниці, Самбірського району, Львівської області, гучномовців-динаміків лежить! Кажуть, хоч лопатою греби!

Того ж дня і тієї ж години в Бережниці теж хтось сказав:

— Єдине, де ми ще зможемо дістати динаміки, так це в с. Комиші, Сумської області. Там на одного радіослухача, кажуть, по два-три припадає!

І полетіли гінці з кінця в кінець. Комишанці — в Бережницю, а бережничани — в Комиші.

— Динаміків! Хоч дві-три сотні! — заволали комишанці.

— Та ви що, з місяця впали? Ми самі давно радіо не слухаємо. Наші до вас поїхали по те саме.

— Динаміків! — волали бережничани у крамниці с. Комиші.

— Тю! — вигукнули там. — Та до нас їхати за динаміками все одно, що в пустелю Сахару по дрова. Це злі язики плітку пустили. Не вірите? Тоді ось читайте:

«Повідомляємо, що торгівля динаміками абонентськими в цьому році проходить незадовільно»... — прочитали гінці з с. Комиші.

«Бомага», підписана заступником голови правління Львівської облспоживспілки С. Хомою, дуже сподобалась приїжджим.

— Тут культурно. Тут усе ясно, на чистоту, — сказали комишанці. — Ну, чому б ото й Сумській облспоживспілці не розіслати по селах таку бомагу!

* * *

А ми б пішли далі. Ми б запропонували працівникам Укоопспілки, щоб і вони своє слово про динаміки сказали.

А то, бачите ж, злі язики пускають радіоплітки, а люди кидаються за тими динаміками з одного кінця республіки у другий.

І. ЙОСИПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ, ТА НЕ ВСІМ!

Коли комісія народного контролю прийшла перевіряти роботу Вашківського бурякоприймального пункту, його завідуючий М. М. Гайдичук дав комісії сеанс неперевершеного хамства. Він зустрів її брутальною лайкою й вигнав з бурякопункту. Цій події Перець у № 10 журналу присвятив своє чергове «Здоровенькі були!».

Але перевірка все ж відбулася. Народні контролери виявили факти зловживання Гайдичуком своїм службовим становищем та серйозні гріхи в господарській діяльності (фіктивні документи, різні приписки). Постановою Вижницького районного комітету народного контролю від 21 квітня Гайдичука було знято з роботи. Про це офіційним листом нас повідомив секретар Чернівецького обкому партії т. Кравченко.

А що Гайдичук? А Гайдичук продовжував завідувати пунктом, — ніби ні перевірки, ні постанови, ні листа секретаря обкому партії не було. Лише після виїзду на місце представника редакції Чернівецький цукрокомбінат звільнив з 16 липня Гайдичука з роботи (не з 21 квітня, а з 16 липня! Не зняв, а звільнив!). І навіть по тій руці, що так оберігала Гайдичука, не вдарив.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Будяки: — Ну, нарешті, у наступному році ми вже будемо мати атестат зрілості.

ПЕРЕМІЯ

СТРИБАЙ

Якось школярів повели за місто. Попереду всіх ішов Вася. Під час літніх канікул він побував на селі в бабусі і тепер розповідав друзям про свої пригоди.

— Хіба це ліс! — скривився Вася, коли зайшли у невеличкий гай.

— Ось там, де живе моя бабуся, є ліс. Дерева товсті, високі. До самого неба. Гриби, як тарілки. А вовків не полічити. Я п'ятьох убив...

— Сам? — здивувалися однокласники.

— Дідусь трошки допомагав.

— А які вони, чорні чи білі?

— Вовки, як вовки, — махнув рукою Вася. — А яка там річка!..

— Глибока?..

— Сквирка! Широка, глибока!.. А я її з першого разу перестрибнув.

— Невже? — здивувалися друзі.

— Там теж спочатку не вірили, а коли стрибнув... Можете в бабусі запитати.

У цю хвилину школярі вийшли з гущавини і побачили перед собою невеличку річку.

— А навіщо нам питати, — сказала білява дівчинка, — ось тобі Сквирка — стрибай!

Вася почервонів, як рак, і нічого не відповів.

В. ГУМЕНЮК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

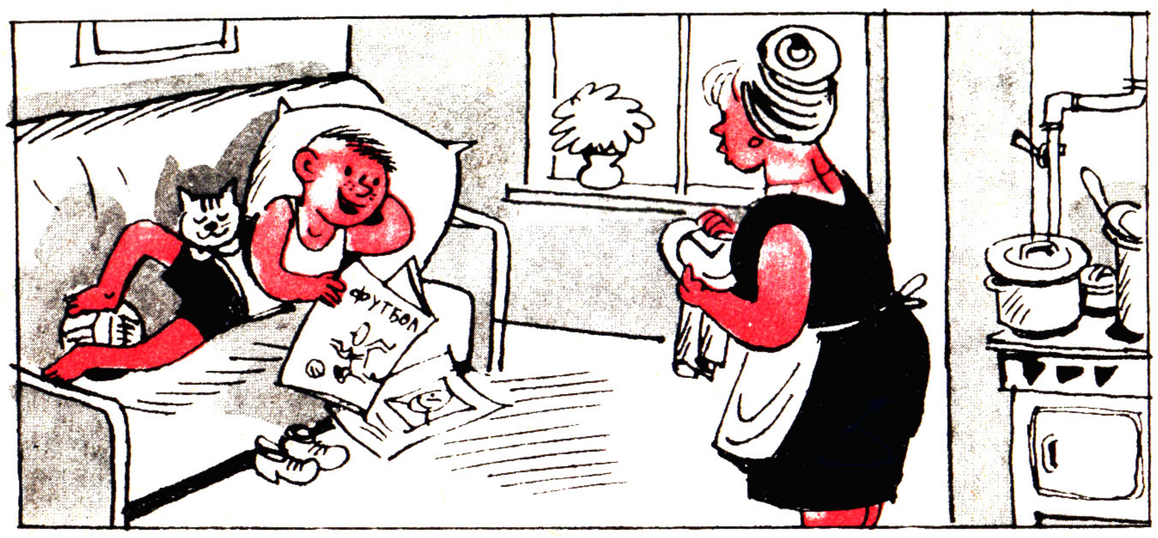

— Петрику, збігай, купи хліба!
— У мене ж канікули, мамо.

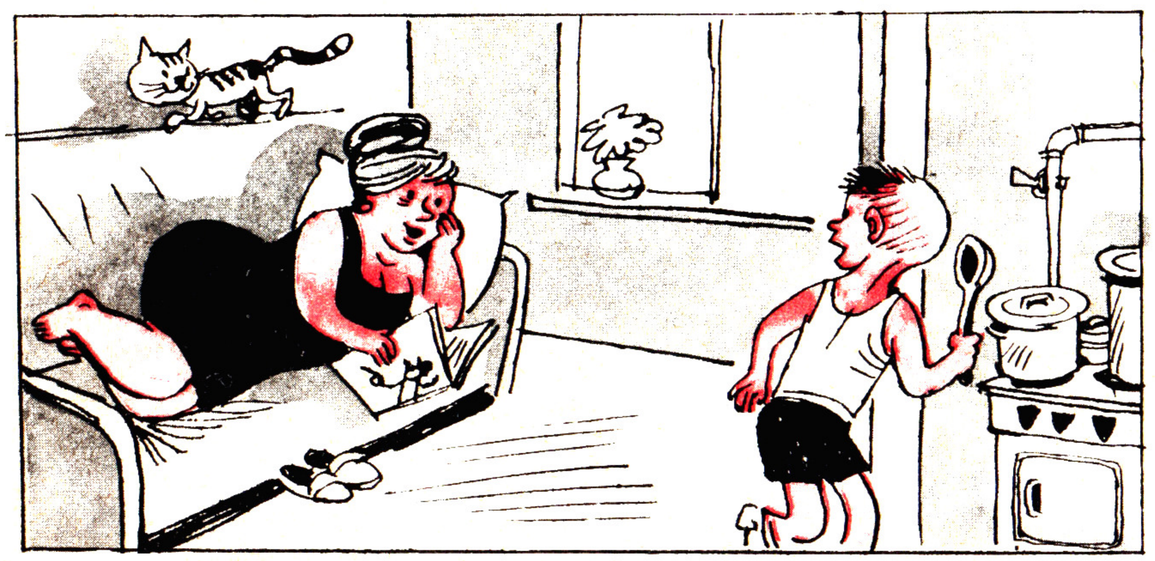

— Мамо, давайте вже обідати!
— У мене зараз відпустка, сину.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

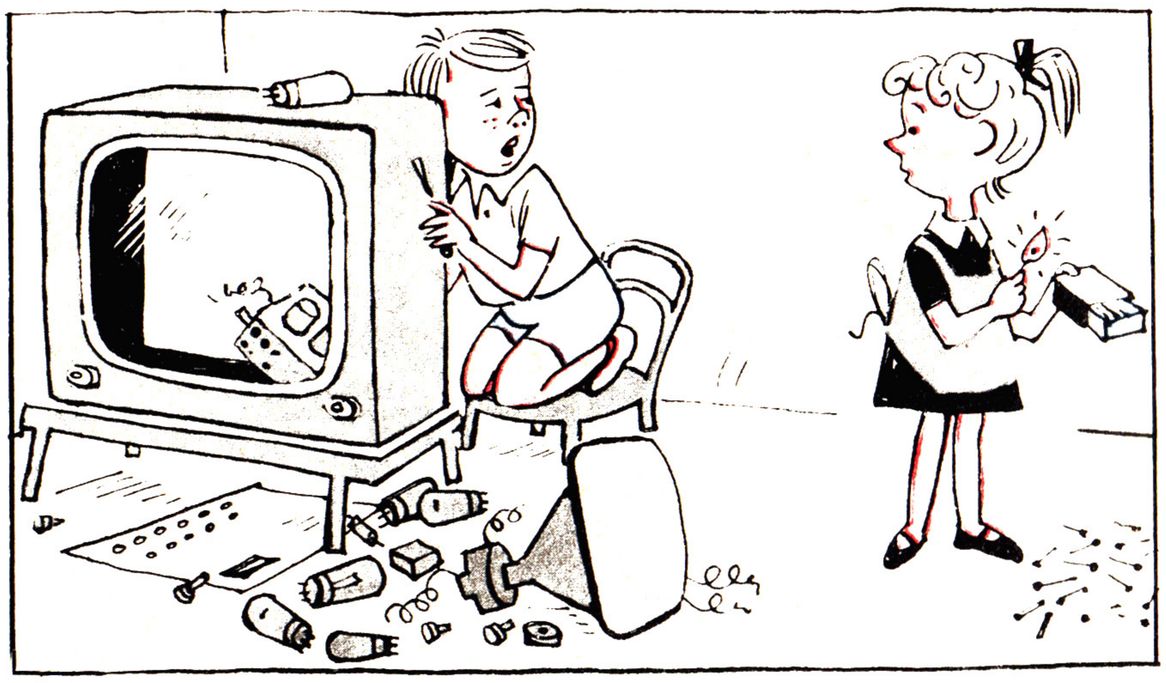

— Поклади сірники на місце, це тобі не іграшка!

РАНО ВРАНЦІ НА СЕЛІ

В травні це, либонь, було —
Я поїхав до бабусі
На канікули в село.

Ось яка там вийшла штука
На світанку, в першу ніч:
Чую, хтось немовби стука,
Й не збагну, у чому річ.

Та й гукаю:
— Входьте, можна!
А воно — тук-тук, тук-тук...
Хочу крикнуть, і не можна,
Каркаю, неначе крук.

Потім кинувсь. Де ж я є?
Усміхається бабуся,
Я тоді й собі сміюся, —
То ж зозуля десь кує.

Крізь відчинене вікно
Чую вже її давно.

Тут я з хати вибігаю
(Хата скраю в нас була),
Небові немає краю,
А пташкам нема числа!...

В лісі горлиці туркочуть,
Іволги свистять в гаю.
Ніби кожна пташка хоче
Проспівать мені доконче
Кращу співанку свою.

Жайворонки б'ють у струни
Наді мною десь вгорі...
Солов'їні линуть луни
Аж до самої зорі...

Стали півні кукурікать,
Всі на різні голоси.

Я такої зроду-віку
Не стрічав ніде краси.

Потім ніби щось завісу
Знизу вгору потягло:
В синє небо із-за лісу
Сонце весело пішло.

Я спинився біля гаю,
На узгір'ї за селом.
Сонце радо зустрічаю,
Низько б'ю йому чолом.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ЧИ ВАМ доводилось коли-небудь дивитися на... деяких людей в зоопарку? Спостерігати, як поводяться вони біля кліток з тваринами? Якщо ні, то дуже шкода. Можна побачити багато цікавого. А втім — судіть самі.

«АХ ТИ, ШКУРО!»

Смугастий тигр дрімає в кутку, поклавши голову на лапи. Може, розімлів від літньої спеки, а може, по обіді відпочиває.

Біля клітки люди. До гурту підходить такий собі дядя: при галстуці і при годиннику.

— Тигер! — промовив дядя. — Тигер!

Тигр навіть не поворухнувся. Це не сподобалося дяді.

— Встань, коли з тобою розмовляють! — гукнув він.

Тигр ліниво розплющив одне око.

— Ах ти, шкуро! — розлютився чоловік, кинув у клітку недокурок. Потім знайшов палку і почав стукати по гратах.

Тигр — ніякої уваги.

Тоді чоловік вишкірив зуби і виразно глянув на звіра:

— Р-р-р!

— Навіщо ви його дратуєте? — спитав хтось.

— А чого він спить і спить? За що я гроші платив?

Тигр мовчав. Але десь в куточках уст у нього причаїлася іронічна посмішка.

ДВА ЛЕВИ

Один — той, що його звуть «цар звірів». Другий — «світський лев», звуть його Петя, а може, Вася. Один — по той бік клітки. Другий — по цей бік. Обидва певні у своїй силі і непереможності.

У того — пишна шевелюра з начосом, як нині носять дамочки, у цього — ріденькі вусики.

З тим — левиця. З цим — юна сімнадцятилітня. Очі широко розплющені, вії — мов стріли, а від них до самих вух тягнуться чорні смуги — мов у зебри. Звичайно, з двох левів її більше цікавить цей, найрозумніший, найпрекрасніший у світі. Він заступив собою цілий світ. І навіть зоопарк, куди вона прийшла тільки заради нього.

— Ось цей! — недбало киває її супутник в бік лева. — Ударом хвоста перебиває спину антилопі!

— Правда?

Дівчина із острахом дивиться на того, хто «перебиває», потім переводить захоплений погляд на того, хто «заливає».

— Лев — з породи котячих! — впевнено продовжує той. — Він походить від звичайної домашньої кішки...

— А чи ти міг би для мене увійти в його клітку? — шепоче дівчина.

— Міг би. Але ж... не пускають. Ходім далі, бо тут нецікаво!

«ТЮТЯ»

— Тютя! Тютя!

Хай і так, пума не ображається. Так назвало її трирічне дитя.

Воно сидить на голові у люблячого тата. Дитя побачило, як поні возять малят і забажало їздити на татові. Тато згодився.

— Це тютя? — показує пальчиком на звіра.

— Тютя, тютя, — радісно підхоплює тато.

— А то — тютя?

— Тютя.

Таким чином, і строкатий ягуар, і чорна пантера, і рись — всіх перетворено на «тюті».

Ягуар знизує плечима. Його китичка гидливо здригається.

— Ну й батько! Ну й «тютя»! — говорить цей жест.

ПАВИЧІ

...Павичі. У них все навпаки. Причепурюються чоловіки, а жінки ходять сіренькі, весь час в одному й тому ж скромному костюмі.

Для того, щоб справити враження на даму, павич розпускає свій пишний хвіст, ставить його «на попа», і тоді люди стогнуть:

— Ах, погляньте! Яка краса! Які барви!

У Київському зоопарку є один павич — альбінос. Білий-білий, мов сніг. Коли він розпускає хвіст, здається, що на сцену виходить Травіата у білій сукні зі шлейфом.

Ось тут-то і почувся зневажливий голос:

— Лебедине озеро...

Біля клітки з павичами стояв молодик.

— Лебедине озеро, — повторив він.

— При чому тут лебеді? Це — павич.

— А, один чорт!

— Вам не подобається?

— Ні, чому. Нічого. Я бачив кращих. За кордоном.

БІЛЯ БЕГЕМОТА

...До вольєра з бегемотом підійшли двоє. Певно, чоловік і жінка. Вона — запнута великою хусткою, лузає насіння. Він — з цигаркою на губі.

Вона глянула на бегемота з неприхованою заздрістю:

— Да-а. Пудів на 80 туша...

Він: — Більше...

Вона: — От вигодувать би такого кабанця...

Він (зітхає).

Вона: — Уявляєш, на Бессарабці по 2,70 кілограм...

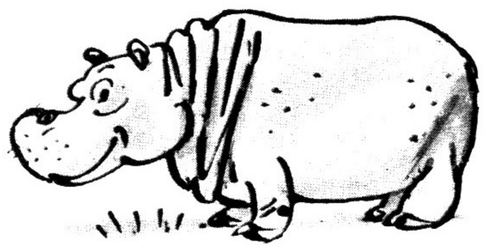

Він: — Та сало було б на дві долоні завтовшки...

Вона (зітхає).

Він: — Цікаво, де вони викохуються такі гладкі?

Вона (читає): — Батьківщина — Африка.

Він (зітхає).

* * *

...Щоденно тисячі людей проходять повз клітки із тваринами. Діти крадькома дають звірам цукерки і печиво. Незважаючи на те, що суворі тьоті і дяді застерігають:

— Годувати й дражнити тварин забороняється!

Та годувати — ще не таке велике зло. Воно йде від доброї душі, як це є у більшості людей. Дражнити і кривдити — не треба. Досить з тварин і того, що вони — у клітках!

Валентина ДУБ.

м. Київ.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НЕЩАСНИЙ КРОКОДИЛ

— О, скільки лиха я терплю:
Кого не з'їв би — сльозиллю...

УЛЬТИМАТУМ

Вовк овець благав: — Тварюки!
Я спокутую гріхи.
Не візьмете на поруки —
Поздираю кожухи!

ТЕЖ СВІТИЛО

Зухвало лампочка пищала:
— Вночі я сонце заміщала!

ГЕНІАЛЬНА ТРИБУНА

— За вік промов немало чула.
Тому і розуму набула!
Світ на мені зійшовся клином.
Я конкурую лиш з графином...

ФІЛОСОФІЯ ЛЕДАРЯ

— Свиня без праці їсть і п'є,
А кажуть — правда в світі є!
Якби таке життя мені, —
Лежати б радий і в багні.

І. КОНОНЕНКО.
м. Кривий Ріг.

СІМЕЙКА

— То вам кого? Сашка мого?
Погано став у школі вчитись?!
На жаль, якраз нема його,
Подався з дідом... похмелитись.

КІТ-ОРАТОР

— Ловить мишей
у мене справжній хист,
Душу їх скрізь
і не шкодую сили!..
(Забув лише
згадать про власний хвіст,
Якого... миші відкусили).

Володимир ВИХРОВ.
м. Ігрень,
Дніпропетровської області.

СЛІД У ЖИТТІ

— Ти слід залишив у житті?
— Аякже! І на видноті.
Іще, коли ходив до школи,
Я вирізав на парті: «Коля».

Роман ПОПОВИЧ.
м. Кіровоград.

КУЛІНАРНА ІСТОРІЯ

(Байка-жарт)

На гвіздку висіла Тертка,
Залицялась до Люстерка
І моргала Буряку:
— Полюбив би отаку?..
Молодий Буряк з незвички
Червонів з хвоста до гички:
— Та я... Терточко... за вас...
Хоч — на плитку!..
Хоч — у квас!..
— Ах!.. — і Тертка (вража
дочка!) —
Брязь додолу із гвіздочка
Та й до Буряка припала,
Приголубила, як знала,
Укусила жартома,
Бурячка — уже й нема...

Ой, дивіться, парубки, —
Не пошийтесь в ...буряки!

В. ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

ЕСТЕТ

У селищі Андріївка на Харківщині живе понад 15 тисяч чол. За розпорядженням заступника начальника пасажирського відділку Основ'янського відділення Південної залізниці т. Лікарева Абрама Лазаровича на залізничній платформі Андріївка знесено пасажирський павільйон.

Коли т. Лікарева запитали, навіщо він це зробив, Абрам Лазарович відповів: «Павільйон не відповідає естетичним вимогам туристів, які їдуть з різних країн, і раптом на шляху їхні враження псуються непривабливим виглядом андріївського павільйону». Внаслідок такої «естетики», люди вимушені, чекаючи поїзда, мокнути під дощем або смалитися під сонцем.

(З листа редактора балаклійської газети «Серп і молот» Д. Клочана).

І почалася тяжба. Між Абрамом Лазаровичем Лікаревим і цілим селищем. Подумати тільки: на одного Абрама Лазаровича образилось зразу понад 15 тисяч чол. населення. Оце так ситуація! А питається, за що? За те, що Абрам Лазарович начебто з якоюсь особливою повагою ставиться до туристів і зовсім не поважає своїх співвітчизників з Андріївки.

Не можна сказати, що Лікарев падає ниць перед Європою чи стає навколішки перед «гішпанським» туристом. Нічого подібного. Ні першого, ні другого Абрам Лазарович не робить. Ні, він просто естет. У дощову погоду Абрам Лазарович одягає темносиній модний плащ «болонья». У спеку ходить в модному капроновому капелюсі. Не тому, що Абрам Лазарович боїться, скажімо, в дощ схопити нежить чи під сонцем — сонячний удар. Ні. Тисячі разів ні. Абрам Лазарович боїться іншого — осоромитися перед «Європою».

Саме через цей «сором перед Європою» Абрам Лазарович наказав зруйнувати пасажирський павільйон на залізничній платформі с. Андріївки, бо той павільйон не мав, по-перше, естетичного вигляду, по-друге, спотворював загальний пейзаж і псував настрій проїжджим туристам.

То, може, взамін Абрам Лазарович наказав збудувати новий павільйон, модерний, за останнім словом архітектурної естетики? Ні. Не наказав. І найближчим часом не збирається наказувати.

Тепер пасажири з Андріївки, чекаючи поїзда, тупцюють на платформі під палючим сонцем або ж під заливним дощем. Хто в плащах, хто під парасольками, а хто й під звичайнісіньким мішком чи газетою. Тепер, кажуть, туристи від того мають повну естетичну насолоду. Ще б пак! Екзотика.

А шо, коли б Абрама Лазаровича накрити мокрим мішком чи рядном? Ні, він на це нізащо не погодиться. Він же естет.

Оксана ЧОФ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Голова Геніческої райспоживспілки Ф. П. Бочкарьов (Херсонщина) разом з своїми підлеглими зняв і заховав сатиричну стінну газету «Перець», яка виступила проти несумлінних кооператорів. Про це в № 3 «Перця» було надруковано телеграму ТАП «Арешт небезпечного злочинця».

Секретар Геніческого райкому КП України т. Бегма повідомив, що виступ Перця було обговорено на партійних зборах первинної парторганізації райспоживспілки та на засіданні бюро райкому партії. За непартійний вчинок т. Бочкарьову оголошено догану, а т. Вечерківському В. С. — догану з занесенням до облікової картки.

★ «Здоровенькі були!» — з таким листом Перець у № 4 звернувся до директора Запорізького таксомоторного парку М. С. Саранчі, який не дбав про елементарні умови роботи в парку.

Як повідомив редакцію заступник керуючого Запорізьким виробничим обласним автотрестом т. Середенко, наведені у фейлетоні факти підтвердились. Нині згадані в листі недоліки ліквідовано. Зокрема, в усіх виробничих приміщеннях встановлено бачки з питною водою. Крім того, придбано сатуратор для постійного забезпечення робітників газованою водою.

Директорові парку т. Саранчі зауважено.

ЖИТТЯ — НА НИТОЧЦІ...

— Ну що, різати?

— Так. Життя на ниточці тримається.

Для ясності зразу ж і скажемо: дія відбувається не в лікарні біля операційного столу, а в кладовій, де робітники одержують спецодяг.

На пошитті такого одягу спеціалізується Дніпропетровська швейна фабрика № 5. Наспеціалізувалася вона вже, видно, так, що петлі перестала робити й гудзики пришивати. На живу нитку зметають — і замовникові. А він уже сам доробить.

Звичайно, робітники дороблять: і петлі роблять, і гудзики пришивають... Одного тільки робітники не розуміють — навіщо на фабриці завдають собі клопоту з розкроюванням тканини. Адже той, кому потрібен робочий костюм, і сам може це зробити.

А ДОЩУ НЕ ВИТРИМАЄ...

Дуже неприємна притичина трапилася у м. Костополі, Ровенської області.

Розумієте, дах продуктового складу міжрайбази, Ровенської облспоживспілки (стоїть той склад у Костополі), мабуть, свого часу вкрили промокатками.

А дощик, він є дощик. Падає з неба і тече крізь дах. А продукти у складі є продукти. Вони, особливо такі, як крохмаль, дощику чомусь терпіти не можуть. От і зіпсувалося тих продуктів більше як на чотириста карбованців. Хто винен? Завскладом винен. До суду його.

Але в суді розібралися і встановили, що винні в першу чергу будівельники з будівельного управління облспоживспілки, які затягли будівництво складу. Суд послав їм свою ухвалу, а будівельники у відповідь відписочку одну, другу...

Що як спробувати отими відписочками дах полатати? Недарма ж кажуть, що папір все витримує. Може, й дощ витримає?

М. ТАЛАНОВА,
народний суддя Костопільського району.

Із народної усмішки

СВЯТИЙ ПУДІЙ

Було це до революції в однім селі на Уманщині. Піп збирав з кожного двору по пуду зерна. Так постановила церковна сходка. Хто давав пуд жита, хто ячменю, хто проса. А в одній хаті, що похилилася на бік від старості та бідності, попові сказали:

— Пробачте, батюшко, але у нас зараз нема зерна. Намолотимо на неділі і самі принесемо.

— Та бог з вами, — відповів піп і пішов до другого двору.

Пройшло кілька місяців. І от приходить до попа той селянин, що не дав йому зерна.

— Батюшко, син у мене народився, треба записати і ім'я йому дати.

— А коли він народився?

— Та на тій неділі.

— На тій неділі був день святого Пудія. Ото і наречем вашого синочка Пудієм.

Так і ходить десь чоловік з іменем Пудій. А все за те, що батько попові пуда зерна не дав.

ЛЮТИЙ ВОРОГ

Стоїть коло плоту піп і дивиться на вулицю лютими очима. Підходить до нього дячок і питає:

— На кого це ви, батюшко, так неласкаво дивитесь?

— Та он пішов наш лікар. Як же мені на нього дивитись? Вже три дні я чекаю, що від баби Горпини пришлють за мною соборувати, а він, триклятий, узяв і вилікував її.

Повідомив Б. А. ПЛЕТЕНЧУК
з м. Новосибірська (РРФСР).

РОЗСЕРДИВСЯ

Малий Михась сердиться на маму за те, що вона не взяла його з собою до міста. Коли мати повернулась, хлопчик прийшов до батька і каже:

— Тату, твоя жінка уже прийшла з міста...

ЯКРАЗ ПАРА

Син: — Тату, кажуть, що у Хоменкової Марійки розуму на двох.

Батько. — От і женись на ній.

Повідомив Марко КОЛЕСНИК
з м. Здолбунова, Ровенської області.

НІЯКОГО ЗАДОВОЛЕННЯ

Двоє загоряють на березі моря.

— Дивись, яка хвиля! — милується один.

— Хіба це хвиля? От у старі часи, бувало, пірнеш під хвилю, а вийдеш — весь у мазуті. Поки віддраїш мазут піском, очі на лоб лізуть...

— А пароплав який!

— Хіба це пароплав? Раніш, бувало, сядеш на «Св. Пантелеймона», а він лопастями по воді — шльоп-шльоп. Поки до Очакова дійдеш,— усі кишки вимотаєш. А що тепер? Комфорт, швидкість... Ніякого тобі задоволення!

Записав В. П. ШАМША
з м. Одеси.

ГРІШНИК

На сповіді піп запитує дідуся:

— Грішний?

— У мене, батюшко, гріхів нема. Баба моя грішниця.

— А що вона зробила?

— Я викинув образи з кімнати, а баба спалила їх.

ХОЛОДНІ ЗАКУСКИ

— Є у вас що-небудь холодне поїсти? — запитали в їдальні.

— Знайдеться, — буркнув повар.

— А що саме?

— Вчорашній борщ та позавчорашні котлети.

Повідомив Ф. І. НИКИФОРЧУК
з с. Михайлівки, Ананьївського району, Одеської області.

ЗАПОВІТ КРАВЦЯ

Жив на світі кравець. Коли він дуже захворів, вирішив перед смертю зробити заповіт. Скликали за його проханням шевців і кравців з усього міста. Посходились вони, сподіваючись, що він спадщину комусь одпише.

А кравець піднявся з ліжка та й каже:

— Шевці, кравці, зав'язуйте вузлик на кінці, бо змах пропаде! — та й помер.

Записав В. С. ДЕМИДЧУК
з м. Одеси.

Страшне перо не в гусака...

«Товари мало виїжджають на місце проізводства людей»...

(З виступу голови ССТ).

Надіслав Л. КОРОЛЕВСЬКИЙ.

с. Пекарі,
Конотопського району,
Сумської області.

* * *

«— Товаришу Іванов! Чому ви запізнились на заняття семінару?
Іванов: — Мені довго смажили в їдальні мозок».

Надіслав В. ХМЕЛЬОВСЬКИЙ.

с. Нова Ушиця,
Хмельницька область.

* * *

«...Завідуюча буфетом тов. Бірюкова ніколи не повисить голос раньше покупця, а якщо й повисить, то на того, який має ознаки оп'яніння... Просим адміністрацію винести завбуфетом за це подяку».

(З книги скарг і пропозицій).

—

«Товариші жильці! Цінні речі, чемодани здавайте в камеру схову, гроші в ощадкасу. За наслідки адміністрація не відповідає».

(Оголошення в гуртожитку № 3 с. Н. Здолбунів).

Надіслав М. Ф. КОРЧУН.

с. Ново-Здолбунів,
Ровенської області.

* * *

«Палажку протягли в газету за яловість, а чого мовчать про зоотехніка».

—

«Ми свої недоліки підправимо, і вони будуть набагато кращими».

—

«Свинар Карпо міг би давати більший опорос, та не хоче мати лишньої мороки».

(З виступів на зборах тваринників).

Зібрав М. КЛУБЕНКО.

Ширяєве,
Одеської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Майстрів перетворювати карася на порося кореспондент ТАП відкрив на Олександрівському кар'єрі (Миколаївська обл.). Вони змішували вагон чорнозему з кілограмом дрібних камінчиків, писали в накладній «Щебінь дрібної фракції» і постачали його Ізмаїльському заводові залізобетонних виробів.

Після телеграми ТАП «Нова алхімія» («Перець» № 9) трест «Дунайводбуд», якому підпорядковано кар'єр, зробив тут кардинальне перетворення: призначив нового директора кар'єру. А старого — П. Д. Гущина за низьку якість щебеню з роботи звільнив.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**

Тел. Г-18-2-12. Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 16 (746)
(на украинском языке).

Підписано до друку 4. VIII. 1966 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк.
2,05 друк. арк.

БФ 12683. Зам. 04648.
Тираж 760.000 прим.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

В НЕБЕСНІЙ КАНЦЕЛЯРІЇ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А все-таки я втік від автоінспектора.

ПЕРЕД ШТРАФНИМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Бий у ту щілину...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

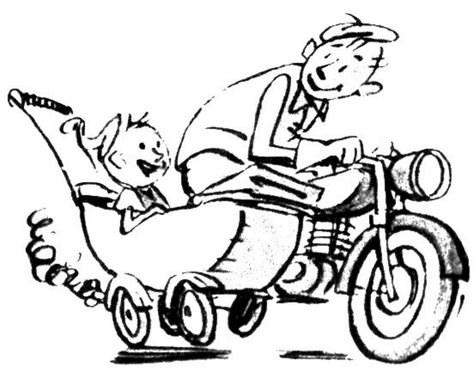

Мотоцикл з коляскою.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

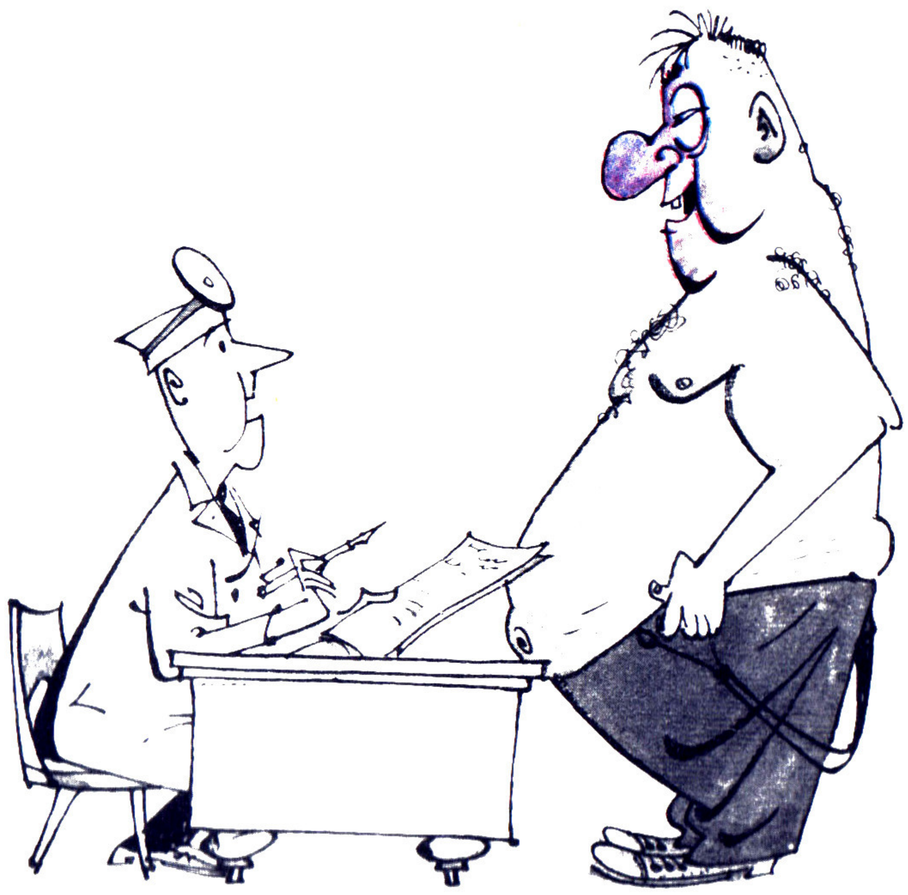

— Скажіть, ви, мабуть, багато п'єте?
— Що ви, що ви! Хіба що на похмілля...

Вінегрет зперцем

Мал. В. ГОРБАЧОВА

– Даремно вередуєте. У цьому костюмі ви здаєтесь на п'ятдесят років молодшими.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

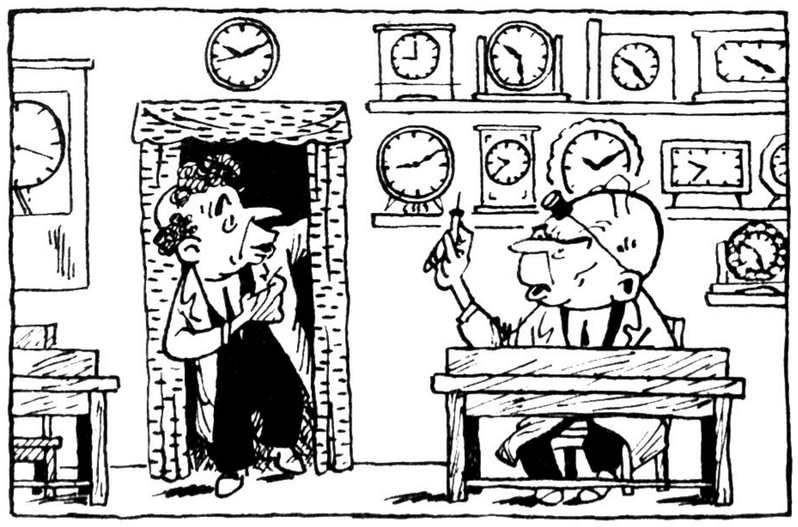

— Вічно ви запізнюєтесь на роботу!
— Розумієте, колего, годинник відстає.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

Закон - є закон!

(ЛИСТ ОДНОГО СТР-Р-РАХ РОЗУМНОГО «ЗАКОННИКА» ДО СВОІХ ДРУЗІВ)

Я —
милостей жодних не жду од природи.
Я, зрозуміло, тут іншого жду...
Та хай що хоче там хто городить,
а правоту свою — доведу.

От розкажу вам усе по порядку,
як оте діло, значить, було...

Мав я в кишені якусь десятку.
(Чесно зароблену. Це ж — не зло!).

Думаю:
вийду на пару годинок
та одпочину,
бо ж гроші — летять.
(Маю ж я право на відпочинок? —
Є ж у законах така стаття!)...

А деньок видався —
із люкс погодою.
Іду я,
культурно любуюсь природою.

Та милостей, звісно,
не жду од природи
(я — цим девізом керуюсь давно) —
зайшов у «Закусочну»,
в «Пиво-води»;
потім — пив ще якесь вино.
(Хто ж мені може заборонити
за свої кровні, законні пити?!).

Аж бачу —
дамочка мимо проходить...
(Шикарна штучка, скажу я вам!)..
Я милостей, звісно,
не ждав од природи:
пришвартувався — «Пардон, мадам...»
Беру під руку, як і годиться,
хочу
культурно одвести вбік.
Вона ж — у крик:
«Хуліган!.. П'яниця!..
У мене — діти і чоловік!»

«Ах, ти ж, — кажу їй спокійним тоном
(Спокійним, тобто — цілком законно), —
пора б тобі уже, шкуро, знати:
людей
не вільно в нас ображати!
А ти — мене тут дітьми лякаєш
та ще й п'яницею обзиваєш?!..»

Й поперла з мене
трьохповерхова
лексика різна...

Скажіть мені:
маю ж бо я на свободу слова
законне право?!
Маю, чи ні?!.
Щоб словом — виразить почуття.
Є ж у законах така стаття!..

Йду...
Аж — вітрина.
І книжок повна.
А книга ж, звісно, — пища духовна,
плюс
вченому — світ, а невченому — тьма...

«Е, ні, — кажу я, — дурних нема —
переженились...
Чого це ради
я маю без пищі у тьмі блукати?!»

Культурно вперся у шибку носом я...
Читаю: «Хімія», «Філософія»,
усяка фізика й інші штуки...
І — потягло мене до науки.
Тягне так, що немає впину...
Ну, й затягло аж у ту вітрину...
Недаром кажуть: наука — сила.
Навіть
шибка не зупинила —
не залишилось од неї й сліду...

Та це
мені не псує життя:
маю ж право я на освіту?!
Є у законах така стаття!..

Іду собі далі.
Цілком культурний...
Стоять, дивлюся, із сміттям урни.
Повні.
Вже й годі туди що впхати...
От, я почав їх перевертати
та од сміття того очищати...
Усе — законно:
людина — рада
на громадських працювать
засадах.
Так що ж поганого, значить, тут?!
Я ж маю право, як всі, на труд! —
Є у законах така стаття!..

Словом,
узявсь я за те сміття...

І все нічого було б,
коли б
до мене
той не вчепився тип...

«Ви що,—розкричався,—отут бешкетуєте?!»
Це, значить, я — бешкетую!
Ви чуєте?!.
«Ах, ти, — кажу я спокійним тоном
(спокійним, зважте. Цілком законно), —
ти, гаде, будеш мене учити,
як мені жити і що робити?!.
Перетворю ж я тобі природу!..»

І кулаком
його — р-раз у морду!..

Ну, тут згустилася атмосфера
і почалися у нас
дебати...
Хтось покликав міліціонера,
а він — і свідків почав стягати...
І кат їх знає,
які та звідки,
а узялися-таки ті свідки...

А усе ж —
ясно, як світло денне:
сам причепився той тип до мене,
а я — почав уже оборону.
Тож не порушив і тут закону.

А вранці прокинувся —
милий боже! —
природа, звісно, тут не поможе,
од неї милостей — годі ждати:
самому треба зуби вставляти.

Та це — між іншим...
А так — порядок!
Закони ж у нас для усіх свят!,
і я не боюся ніяких нападок,
бо за мене — усі статті!

Усім це тлумачу.
Та дехто, бачите,
ніяк не второпає до пуття:
уперлись на тім,
що для мене б, наче,
і в карному кодексі є стаття.

По-їхньому — все навпаки виходить...

О! Мало, було, не забув на біду:
я —
милостей жодних не жду од природи,
так що несіть передачу.
Жду!

Листа опублікував
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА